

Udgifter, ligesom man selvfølgelig aldeles nøjagtigt kan paavise, hvilke Beløb Frederiksberg yder til Amtsfondens Fornødenheder, kunde man for den øvrige Halvdel af Amtsfondens Udgifter ikke foretage en saadan Deling. Den Del af Ugiften som man ikke kunde fordele, andrager et Beløb af ca. 220,000 Kr. Af Undersøgelsen fremgaar, at medens Handelspladsen Frederiksberg, som jo vistnok er den allermest velstaaende Kommune i hele Landet eller i alt Fald den næst efter København mest velstaaende, kun yder i et og alt til Amtsfondens Fornødenheder et Beløb af 25,500 Kr., har den paa de Konti, som have kunnet udskilles og, som sagt, udgøre henimod Halvdelen af Amtsfondens samtlige Udgifter, modtaget af Amtsfonden et Beløb af ca. 50,000 Kr., medens den øvrige Del af Amtsfondens Udgifter, der som anført i alt andrage ca. 220,000 Kr., slet ikke har kunnet adskilles, hvortil Frederiksberg selvfølgelig burde bidrage forholdsmeessigt, men dertil har Frederiksberg ikke ydet en eneste Øre. Dette Forhold er jo fremkommet derved, at Frederiksberg efterhaanden har faaet ikke alene en købstadlignende Bebyggelse og ikke alene er kommen op til at stille Krav til Amtsfonden i Henhold til dens Stilling som saadan, men tillige derved, at Frederiksberg efterhaanden har vokset sig op til at være Landets næststørste Kommune, den allerstørste næst efter København. At en saadan Kommune ikke kan komme til at yde et passende forsvareligt Bidrag til Amtsfonden i Henhold til Landkommunalloven, er givet allerede derved, at Landkommunalloven paalægger Amtsrådet at ligne mindst to Tredjedele af sine Fornødenheder paa Hartkornet, og da Handelspladsen Frederiksberg kun har 212 af Amtsrådsfredsens over 9,000 Tdr. Hartkorn, er det klart, at naar to Tredjedele af samtlige Fornødenheder skulle paalignes paa den Basis, kommer man til at gøre Sognekommunerne en meget stor Uret til Fordel for Frederiksberg. Som yderligere Bevis paa, hvor grelt det Forhold stiller sig, skal jeg blot nævne, at man har taget sammenlignelsesvis 10 rene Landkommuner af dem i Amtsrådsfredsen, der ligge længst ude i Periferien og altsaa ere rene Landkommuner, og opgjort der, hvilken Ydelse til Amtsfonden pr. Individ der maa udredes af disse 10 Kommuner, og ligeledes hvad der ydes af Frederiksberg pr. Individ, og der er Resultatet, at de omtalte 10 Landkommuner udrede pr. Individ 11 Kr. 61 Øre til Amtsfondens Fornødenheder, medens Frederiksberg udreder pr. Individ 77 Øre. Det er jo klart, at et saadant Forhold bør fornødtigvis ikke fortsættes, der bør fornuf-

tigvis træffes en Ordning, der tillader, at den allermest velstaaende Kommune i hele Amtsrådsfredsen ikke ligefrem begunstiges paa Landkommunernes Bekostning. Det er jo meningsløst, og Forholdet er i Øjeblikket dette, at hvis Frederiksberg Kommune blev udfondret af sin Forbindelse med Amtsrådsfredsen og Kommunerne, vilde Hartkornsbidraget, som nu er 28 Kr., var i Fjor 29 og bliver næste Aar over 30 Kr., kunne nedsettes med 5 Kr. pr. Td. Hartkorn. En saadan Nedsættelse kunde finde Sted, hvis man kunde blive Frederiksberg kvit, forudsat at man vedbliver at ligne en Tredjedel af hele Amtsfondens Fornødenheder paa Kommunerne. Det vil ses, at her er Forhold, der nødvendig paatræve Forandring, og det er det, jeg vilde benytte Lejligheden til at minde den højtærede Indenrigsminister om for om mulig at faa foranlediget, at han navnlig paa dette Punkt vil søge at faa de Urimeligheder udbjærvede, som nu have vokset sig op til at blive aldeles utaalelige.

Dette Forhold, der ser saa grelt ud for Handelspladsen Frederiksbergs Vedkommende, har givet Udvalget Anledning til at tro, at der muligen kunde være lignende Omstændigheder til Stede med Hensyn til andre Handelspladsers økonomiske Forbindelse med Amtsrådsfredsene. Ganske vist er det klart, at det ikke kan fremtræde saa skarpt noget Steds, som det fremtræder i Forholdet mellem den store frederiksbergste Kommune og de øvrige 20 Kommuner i Københavns Amtsrådsfreds, men det er ingenlunde udelukket, at der kan være Forhold af en saadan Natur, at der virkelig, hvis man vil komme til en retfærdig Ordning, bør ske en Forandring med Hensyn til Handelspladsjernes Stilling i det hele taget til de respektive Amtsrådsfredse. Derfor har jeg med stor Glæde kunnet slutte mig til Tanken i Udvalget om at rette den i Dagsordenen omhandlede Henstilling til Regeringen, og det glæder mig, at den højtærede Indenrigsminister har erklæret at kunne tiltræde den. Jeg haaber altsaa, at der ad Aare, naar Rigsdagen træder sammen igen, vil foreligge saadanne Oplysninger, at et eventuelt Udvalg til Behandling af det Lovforslag, vi allerede nu i adskillige Samlinger have haft at høre med, vil kunne tage sin Beslutning og fremkomme for Tinget med en Indstilling, der kan ordne dette Forhold paa en for alle baade Handelspladser og Landkommuner retfærdig og hensigtsmæssig Maade. Jeg skal saaledes slutte mig til den Anbefaling, der allerede er givet fra den ærede Ordfører og den ærede Minister til den foreliggende Dagsorden.